

Amsterdam 29 Febr. 1909.

Gehijde familie,

De brief van Marie heeft me
zeer getroffen. Ik weet al te zeer
wat gij voor de kinderen doet, en
hoe zwaar het weegt.

Maar wat gij mijn misdadig oermet
voel ik als hoogerplichtige tegenover
de waarheid van het leven. Heb ik
schuld dan is gij minder dan gij denkt.
Jammer dat ik hier als banneling
leven moet en u allen niet heb kunnen
spreken. Alles ware veel beter geweest.

Neem echter onbezreesd voor de toekomst
hier in huis naar kenners, die
census hun volle waarde zullen geven,
zoo men is het nu voor hun een slecht
lijt: anders heb ik hier een Schilderwerk,
muyt en een paar boeken die ik nog moet
uitgeven waarde genoeg.

Wanneer ik iets kan te gelde maken is het
voor u.

Ik heb veel hoop dat die welden gebeuren
zal.

Ik zal ik antyken naar een vaste
positie voor den zomertijd; de winter
is het nu tamelyk goed gegaan.

Geloof mij dat ik alles zal doen om
voor de kinderen te zorgen. Gij heeft
toch de 100 frank onvragen die ik aan
Ula gestuurd heb? De week te voor
had ik aan Elra 100 frank gezonden.
Nu zal ik geld kunnen sturen den
8^{en} month, want den 7^{en} heb ik
een avond in Bodegraven -

Ik vrees dat de plotselinge daling
van den frank en de daarmede in verband
staande duurt te verveelen en geïrriteert
hebben. De frank is nu weer wat gelegerd.
Hoe jammer dat zij onmiddellijk na
het sluiten van de vrede aan procenten
nieuws hebt ongewisseld in dollars of
gulden! Hoe jammer dat ik nooit mee
te spreken kon.

ELZA DE CLERQ

Wond des gaeden mees. Keer konnetje wil ons
niet verlaten.

Verhoew or op dat ik ten allen tijte
zal onthouden wel ik u verschuldigt ben.
Op het oogenblik doe ik mijn uiterste best.
Maar als dwinge gaat lastig.

Mijn diepste wenschen voor de geneezing van
Lrina, veel kuom voor de kinderen, en
herteljk greeke

Van uw verkleefden
en liefhebbers
Rene.